

Vida Olotina

REVISTA QUINZENAL NACIONALISTA
(1.º i 3.º diumenges de cada mes)

Any I

OLOT, 21 de Març de 1915

Núm. I

Preus de subscripció

Olot, any.	2'50 ptes.
Fora, "	3'00 "
Olot, els 19 números de 1915	2'00 "
Fora, " " " " "	2'40 "
Número solt 10 céntims	
Anuncis, segons tarifa. Pagos a la bestreta.	

Direcció i Administració:

Carrer de Clivillers, núm. 16, ont se dirgirà
tota la correspondència.

No 's retornen els originals

NOSTRE PROGRAMA

Uns quants olotins coincidim en creure l'actual moment local suficientment apte per a ésser utilitzat per a intentar un pas ferm vers l'ascensió de nostre patrimoni col·lectiu.

Seria ocios retreure aquí els arguments que ens han portat a tal convenciment i el camí que 'ns ha conduït a dita coincidència. Constatem sols el fet i declarem que producte d'ell és l'aparició d'aquesta Revista amb la que aspirem a contribuir sense pretensions prò amb viva fé, al ressurgiment olotí amb el desig d'incorporar-lo a les corrents més selectes del pensament i de la acció actual del món.

L'idea central de VIDA OLOTINA respondrà al sentit d'una serie d'afirmacions que gradualment ens portin a l'incorporació desitjada. Afirmació olotina, afirmació catalana i afirmació espanyola o ibèrica.

Això significa que, proposant-nos el fi immediat de ajudar a promoure l'ascensió integral olotina, sols la concebim possible seguint la formidable corrent de la renaixença gloriosa de la Nacionalitat catalana, de la que'n som membre viu, prò utilitzant els medis que exigeix la integració efectiva dintre l'Espanya real que aspirem a veure convertida en una

Iberia forta, plena i consagrada a Imperi. Al entorn de nostra idea central, de nacionalisme biològic, i per tant, vivent, ens proposem donar son just valor a totes aquelles altres idees, tant propies com agenes, que no estiguin en oposició amb aquella ni amb el sentit geràrquic, que l'admetem plenament en tots els ordres.

Ultra aquestes essencials limitacions no 'n volem coneixer d'altres, ens sentim imperiosament olotins, germans de tots els nostres compatricis, sens distinció de classes ni modes de pensar, i a tots brindem nostra coral amistat i a tots rendim nostre pregón respecte.

Aspirem a que nostra Revista respongui fidelment a son nom, desitjem que sigui considerada el ressó espontani i genuí de nostra vida ciutadana, tindriem a gran honra que tots els olotins vegessin sos intims anhels patriòtics reflectats en aquestes planes, voldriem, en una paraula, que VIDA OLOTINA fos l'ara santa aont se consagrés el culte a un olotinisme fervent, espill lluminós de totes les glories que Deu tinga reservades a la dolça i benhaurada Terra Catalana.

LA REDACCIÓ.

La Lliga Regionalista i les darreres eleccions

De un llarg temps a n'aquesta part els regionalistes olotins, no fent eleccions per compte propi, figuraven en la coalició formada per ells, els tradicionalistes, els conservadors i altres elements que coincidien tots plegats en un mateix pla de la política local.

Si bé aquella coalició no comptava amb un organisme permanent que dirigís les relacions dels varis grups que la integraven, cada vegada que venien eleccions els directors de cada un de dits elements s'entrevistaven, convenien l'actuació conjunta i formaven la candidatura de coalició, designant cada grupu els respectius candidats.

Com no ens proposem, ara, escatir les ventatges ni els inconvenients de dita coalició, no parlarem dels resultats que aquella donava, sols hem de dir que la coalició, de fet, ha subsistit fins abans de les eleccions darreres.

Al apropar-se aquestes, els tradicionalistes proclamaren el seu candidat sense consulta prèvia amb la Lliga Regionalista, lo que no tenia res de particular car era constant norma que cada grupu elegís els seus candidats. La Lliga Regionalista, posteriorment designà també, d'acort amb totes les altres entitats regionalistes del districte, el seu candidat, com ho havien fet els tradicionalistes, però immediatament envià una comissió a entrevistar-se amb el candidat tradicionalista per a notificar-li la designació del candidat de la Lliga i tractar de l'acostumada acció conjunta que la Lliga donava per subsistent.

En dita entrevista, el candidat tradicionalista, s'excusà de tractar amb els comissionats de la Lliga de res que significés acció conjunta d'ambdós elements, al·legant compromisos morals contrets anteriorment.

Fou inútil que'ls comissionats de la Lliga mostressin sa sorpresa davant la actitud del candidat tradicionalista, i que li possessin de manifest la greu responsabilitat qu'enclovia la ruptura d'una coalició tans anys mantinguda, i les conseqüències inevitables que portaria dita ruptura.

Tot fou inútil, el candidat tradicionalista se mantingué irreductible negant-se a canviar d'actitud i declarant que tota vegada que un dia o altre s'hauria de rompre valia més fer-ho, com més aviat millor.

La coalició, doncs, era rompuda.

..

Acceptant els fets segons la voluntat categòrica i terminant del candidat tradicionalista, la Lliga Regionalista emprengué per son compte la gestió electoral, treballant amb decisió l'elecció del seu digníssim candidat i president Don Josep M.ª Masramón.

Era d'esperar qu'entre elements que havien conviscut durant tants anys, si bé cada un dels diferents grups faria lo que bonament podria per a aconseguir el triomf del respectiu candidat, no esdevindria una lluita enconada, sino que aquesta, en cas d'esser inevitable, es mantindria dintre un límit de respectuosa dignitat. Pro no ha sigut aixís. .

Algunes individualitats tradicionalistes, fent ostentació de un verdader sectarisme, oposat a les Normes Pontificies i la ética civil, han fet una campanya indigna d'acusacions falses i calumnioses contra la intatxable personalitat del candidat de la Lliga Regionalista.

Es just consignar que dita campanya provocà desde'l primer moment la repugnancia i la reprobació de una part dels propis elements tradicionalistes, però també es de justicia constatar que aquella reprobació no fou sancionada per una clara desautorisació pública, essent de lamentar la falta de civisme i de justicia que aixó suposa, i l'orfanat de autoritats definides en que's troven dits elements.

No cal dir que la Lliga Regionalista, si bé prenia nota de semblants miseries, seguia imperforable i serena en sa actuació electoral, procurant respectar degudament les altres candidatures.

Posada la Lliga a tenir prudencia, no volgué utilisar com podia, car elements no n'hi falten, els recursos que proporciona el mitin i la propaganda escrita.

I aixís s'arribà al dia de l'elecció.

..

El triomf de la Lliga Regionalista ha estat esclatant, esplendorós, formidable, en termes que ha ultrapassat els calculs mes optimistes.

En la ciutat d'Olot, el candidat de la Lliga ha obtingut el segon lloc en les majorfes, i hauria ocupat el primer lloc si altres candidatures no haguessin aprofitat varies colles d'electors que mercadejaven ostensiblement amb sos sufra-

gis, i que la Lliga no en volgué acceptar les ofertes que se n'hi feren.

En el districte d'Olot el candidat de la Lliga conseguí el segón lloc i no és gens exagerat suposar que també hauria ocupat el primer lloc, sense aquella campanya difamatoria que impresioná indubtablement la bona fé de moltes persones senzilles que creuen a ulls clucs lo que se'ls diu.

I en el total del districte d'Olot-Puigcerdá, el senyor Masramón triomfá per majoria, ocupant el primer lloc.

L'organització electoral de la Lliga ha donat resultats excel·lents amb tot i haver hagut de topar amb els naturals inconvenients inevitables en lo que 's fa per primera vegada i majorment amb la gran extensió del districte en el que s' havia d'operar.

Tot el personal encarregat de fer funcionar la complicada máquina electoral de la Lliga ha desempenyat admirablement son comés, i aixó constituéix una falaguera garantia per a successives victories.

En quant a les candidatures agenes la Lliga no té que remordir-se de haver-les combatut amb cap procediment inconfessable, havent-hi en canvi qui pot haver aprés una lliçó ben forta, d'aquelles que poden donar peu a series meditaciones.

Respecte a la candidatura del Sr. Gay, coaligada amb la del Sr. Masramón, la Lliga deplore sincerament que no hagi sortit triomfanta per causes, altrement, agenes a la Lliga que s' ha conduit amb llealtat innegable i manifesta.

..

La Lliga Regionalista d'Olot, sense premeditació i obligada por aconteixements agens a ella, ha obtingut amb la brillant victoria de diumenge una triple satisfacció.

A la satisfacció d' haver lograt veure triomfant i honorat amb la investidura de Diputat provincial i membre de la Mancomunitat Catalana, a son digníssim president D. Josep M.ª Masramón, s' hi ajunta la d'haver sapigut conservar la serenitat i l'equanimitat en circumstancies verament difícils i excepcionals.

Pro hi ha una altre satisfacció encare més grossa per els que ens honorem formant en les cada dia mes nombroses legions del Catalanisme militant.

La Lliga Regionalista ha plantat una fita gloriosa en la conquesta del districte d'Olot per la causa de Catalunya, el catalanisme compta amb un nou baluart, que 'l temps i l'entusiasme de nosaltres, els regionalistes olotins, farán cada dia mes fort, i sobretot ha conquerit noblement sa llibertat, ha donat una formidable empenta

que la fá ser lliure d'aquí endavant, amb tota la dignitat, la garantia i l'eficacia que's deuen els uns als altres tots els que han pres part en aquesta bella gesta que quedarà escrita amb brillant nitidesa en l'història de la Lliga Regionalista d'Olot.

La Lliga Regionalista d'Olot ens encarrega que, en son nom, remerciem efusivament a tots els amics que han ajuntat amb ella son valioss esforç en la campanya electoral.

Especialment són dignes de la més coral recordança els incansables treballs del digníssim Diputat a Corts per Puigcerdá don Eusebi Bertrad, les entitats regionalistes de Besalú i Ripoll, totes benemérites, pró especialíssimament la de Ripoll que, gracies a son admirable esforç, conseguí per la candidatura de nostre candidat una esclatant majoria, la més espléndida de tot el districte.

I als amics de Vich, que vingueren, amb tan zel a treballar junt amb nosaltres, els envia la Lliga una salutació de reconeixement fonament sentida. Grans mercés, doncs, a tots.

Salutació a la Premsa

Al dirigir nostra coral salutació als companys qu' ens han precedit en la vida periodística ens ha d'esser permés donar una preferent significació i efusiva cordialitat a dos grupus de publicacions especialment lligades amb la nostra.

Sigui la primera la premsa local que considerém germana nostra per esser tota filla de la mateixa mare, la ciutat olotina. A tots els periódics locals enviem, doncs, un abrás de germanor coral i carinyós.

I a les publicacions nacionalistes que dediquen son esforç a la creuada santa de la reivindicació de nostra estimada Catalunya, les saludem amb entusiasme fill de l'amor comú que a Ella ens uneix.

La guerra europea i el Nacionalisme

Sia el primer mot que diem de la guerra, d' adhesió al Manifest que 's publicà a Barcelona, del «Comité d'Amics de la unitat moral d'Europa»; d' adhesió com a nacionalistes, al Manifest on se nega «el dret a reduir a inanitat una qualsevol de les forces nacionals qu' avui conviuen a Europa»; i que, llunyá a qualsevulla estret localisme, clama per «salvar la Varietat de la servitut que demà li voldrà imposar la victoria».

Vida literaria olotina

Parlem-ne de la vida literaria i aprenem a donar-li l'importància real que té en el desenrotll de l'Historia dels pobles. Pensem en aquelles lleis sociològiques que consideren la producció literaria, no com un fenomen inconexe de l'ingeni humà, sinó com a un moment del procés evolutiu en la vida de totes les coses. Mirem com la societat obra imperceptiblement damunt el seu poeta, anònim encara, omplint son esperit de sentiments i emocions que subjectivarà amb la força del seu crit, per a tornar-los al poble cristal·litzats en la forma de poema, de tragedia, o d'humil cançó qu'atresora en la seva humilitat tota la grandesa de sentiments del poble que va inspirar-la. Poema o tragedia, novel·la o llegenda, tot té un valor, en el món de les lletres, intrínsec, independentment del poeta creador. Perque les produccions literàries se desglosen dels seus autors com els fills se separen dels pares, adquirint especial substantivitat amb caràcter definit i fisonomia pròpia. I així un personatge representatiu d'una obra esdevé freqüentment quelcom apart de l'obra mateixa d'on sortí, i forma escola, inicia tendència, i pot ser, en fi, la basa fonamental de tota una Literatura.

Donem, a les produccions literàries el valor que tenen en realitat, i aprenem a veure en elles reflectades les nostres passions i les nostres virtuts. Llegim en son procés el procés de la nostra vida, i posem atenció a la labor dels poetes perquè en ella es depura nostra pròpia espiritualitat. No creguem als mestres que volen limitar la vida literaria (fins en la part purament receptiva) als esperits selectes de la societat. No; fugim dels exclusivismes, i afirmem que la literatura és patrimoni comú, perque de la comunitat ha sortit mercès a la transfiguració poètica.

Anem a la literatura popular, la única avui que pot arribar a la comprensió general. Aspirarem a que desaparegui aqueixa fatal escisió en la poesia, barrant les diferències entre la popular i la erudita. Allavors, sota l'imperi de l'art qu'és la vida del progrés i la pau dels pobles, haurem assolit un grau de superior perfecció en l'element estètic.

*
**

Amic lector; podem fer molt; devem fer molt. Olot, que Deu el dotà de les divines formes naturals que son orgull del nostre poble; Olot qu'ha sabut respondre a l'iniciació de la naturalesa produint artistes de fama universal, deuria també mostrar-se en el món de les lletres.

En altres temps i en altres dies veurem apuntar les primeres albors d'una literatura que bé podria ésser el pressentiment d'una futura Escola Olotina. Qui sab si en les escasses manifestacions poètiques d'enguany, bull el germen de la futura generació qu'ha de realitzar l'assoliment de l'Escola Olotina!

Aquest hauria d'ésser el nostre ideal avui per avui. A son servei deuriem posar-hi voluntat i aficions. Hauriem de començar a promoure la vocació a la lectura com a únic medi educatiu imprescindible per a tot intent de producció literaria. En segon lloc la labor poètica amb un sentit de terror, localisan-lo, per a lograr així el caràcter i la fisonomia distintiva. Fer que la poesia olotina brolli de les fonts emotives de les nostres muntanyes, de les nostres costums, de tot allò que és propi de la nostra vida, qu'és un bocí de la nostra ànima. Així sortirà l'Escola Olotina.

Tenint consciència de la pròpia espiritualitat, fins els de fóra ens reconeixerien aquest valor individual propi que 'ns diferenciaria honrosament de les altres escoles de la literatura catalana.

• I ¿no podrien servir en aqueixa empresa els nostres pobres i decadents Jocs Florals?

Potser aquest sigui el tema d'un altre article.

C. BADIA I MALAGRIDA.

NOTES D'ART

CELSE LAGAR.—Lo que em proposo en aquestes notes, és senzillament donar-vos la meua opinió, de les manifestacions de pintura, escultura i les altres arts plàstiques, que tinguin lloc a Barcelona, sens cap mena de perjudici, ni per part del pintor ni de l'escola a que pertaneixi.

Començaré per En Celso Lagar, pintor, fill de Salamanca. En Lagar, que jo vaig conèixer a París, era escultor; ara fa pocs mesos que pinta, i no per aixó deixa de tenir un gran interès tenint en compte que el seu temperament és de pintor en tot el sentit de la paraula, i aquest és sens dubte l'interès més gran de la seva pintura.

Podem incloure-lo dins l'escola dels *Fauves*, de gran nomenada, i d'on surten pintors de valor dins la pintura moderníssima. Per a produir les seves teles se val del volum, del plànol i de l'estructura. El volum és com si diguessim el dibuix: tots els espais que componen una figura i poden ésser limitats per ratlles; els plànols son les diferents formes del volum, que més graficament podríem dir-ne modetat. I les dues coses juntes ens donen l'estructura, o sia, ample, llarg i fons.

Doncs bé, En Lagar pinta dins aquesta que podríem dir-ne fórmula analítica (una mica arbitràriament), però amb una força tan poc comú que no és l'escola o el procediment qui 'l fa sorgir, sinó la seva gran penetració de lo que pinta, condició essencial a tot pintor. I és per això que m'atreveixo a dir d'ell que, temps a venir, ens farà honor d'haver exposat per primera volta an aquesta ciutat de Barcelona.

OTTO WEBER.—Otto Weber; pintor alemany, fill de Colonya. Molt al revés de lo que deiem den Lagar, podem dir d'aquest altre pintor. No perquè no tingui el seu valor ni que no sia interessant, sinó que, mentre en el primer deixem de banda la tècnica, l'escola i la tendència per agafar-nos en el seu temperament de pintor, en aquest al revés, tan nosaltres com ell ens agafem a la tendència, a l'escola i a la tècnica, ell per sortir-se més airós del seu treball, i nosaltres per esser d'ell lo que més ens interessa.

Are vosaltres me direu: qué 'n queda, doncs, del pintor? I jo vos respondré, un esperit i un sentiment de la naturalesa, un esperit que, per la seva qualitat, entra de ple dins l'escola dels *Fauves*, i una tècnica a basa de cubisme. Lo primer ja té un valor per sí sol i ens demostra que no és un home vulgar, i lo segon un interès de snobisme, i cal confessar ademés qu'és fet amb gran coneixement analític.

Ja tenim dos pintors que, quasi dins una mateixa manera de fer, estan completament oposats; amb això podem comprendre si és difícil lligar caps dintre el *maremagnum* de la pintura moderna.

F. V.

Les institucions olotines

Participem de la convicció que un dels signes de capacitat d'un poble i una de les penyores més segures del seu progrés, és la preponderància de ses institucions, la intensitat de sa vida corporativa.

De conformitat amb aquesta convicció nostra, hem de dedicar atenció preferent a les institucions olotines cooperant, en lo que estigui a la nostra mà, a que conseguixin el més alt grau possible de vida i plenitud, i que disfrutin de la més eficaç col·laboració dels ciutadans a que cada institució vagi dirigida.

I com que és evident que la primera condició que necessita una obra col·lectiva és l'esser ampliament coneguda, ens proposem facilitar dit coneixement pregant als principals propulssors de distintes institucions, que ens facin la mercé d'enviar-nos una informació lo més documentada possible de l'obra a la que dediquen son va-

liós esforç, amb l'exposició de l'influència que, a son judici pot exercir sobre el pervindre de la ciutat en el respectiu ordre.

En la vinenta edició reproduïrem el text de la comunicació en que formularém nostra invitació i la llista de les institucions a les quals serà enviada.

Opinions agenes

Obrim aquesta secció amb caràcter regular; i en ella voldriem donar cabuda a tots els originals d'interès que 'ns siguin enviats per tota mena de persones no compreses en nostra llista de redactors i col·laboradors habituals. Els únics límits que indicarem per a l'acceptació d'originals destinats a n'aquesta secció son els compresos dintre la mes depurada civilitat i el degut respecte a les demés opinions.

No cal dir que sistemàticament donarem per no rebuts els escrits que incloguin agravi personal. En aquest cas, o en la apreciació de inoportunitat, se donarán discretes explicacions.

Complement d'aquesta secció serà la reproducció d'aquells escrits d'altres publicacions que els considerem de convenient divulgació per son valorat contingut.

La fuerza de la opinión

Con frecuencia ocurre que cuando un diputado catalán se levanta en nuestro Parlamento pidiendo algo para la región á que pertenece el distrito que representa, se alzan voces, ya en el mismo Parlamento, ya en la prensa central, acusándole de egoísmo ó de querer imponerse. Y ello, aunque lo que pida sea de interés nacional, si bien se mira.

Se habla de la fuerza de los representantes de Cataluña—ó mejor, representantes de España por Cataluña—y se dice que estriba en que saben pedir y saben amenazar. Y no es así. La fuerza depende de que los más de ellos, la casi totalidad, son verdaderos representantes, representan á una opinión pública que, aun cuando débil todavía, existe ya en Cataluña, mientras que los más de los diputados por los distritos de las restantes regiones españolas no representan, sean ministeriales ó de oposición, más que al Gobierno que los encasilló ó al dinero con que se compraron el acta. Y la fuerza de la opinión es siempre grande.

Yo conozco distrito rural castellano que ha enviado al Congreso como diputado á un condesito que representa intereses contrarios á los de sus electores. Hay pobres labriegos que, tras de tener que sufrir la opresión económica del señor, más ó menos latifundioso—y si es criado ó abogado de tales señores, peor que peor—que los lleva en rentas lo más de sus ganancias, tienen que

votar á ese señor mismo. Es como si las víctimas de la usura votasen al usurero porque los representara.

Llegan casos como el de las zonas neutrales ó las admisiones temporales, y ya están los Comuneros de Castilla rezongando y repitiendo una vez más que no va á poder venderse el trigo á un precio remunerador ni va á poder sembrarlo. Cuando la cuestión estriba en la renta de la tierra, y sólo en ella, y sea cual fuere el precio del trigo, el colono y el labriego no saldrán nunca de apuros y de miserias. La subida de los productos agrícolas de Castilla apenas si favorece sino á los propietarios de tierras, que suben las rentas al punto. Y el problema no es tanto de derechos á la importación ni de aranceles, ni de zonas neutrales, ni de admisiones temporales, ni de nada de eso, cuanto de renta. Y todo lo que no sea buscar el medio de limitar éstas—si fuese posible ir las anulando poco á poco, mejor que mejor—es andarse por las ramas.

¿Es que frente á la opinión catalana, ó más bien junto á ella, no hay una opinión castellana, y andaluza y gallega, etc.? Todavía apenas la hay. Fuera, claro está, de la de los Comuneros y otros por el estilo.

Les llamo los Comuneros de Castilla, porque son los legítimos descendientes—en intereses—de aquellos famosos comuneros del siglo xvi, que pelearon contra el emperador Carlos V, y de los que se nos quería hacer creer que representaban las libertades castellanas, cuando lo que en realidad representaban eran los privilegios de una clase explotadora.

Si los más de los diputados por Castilla, en vez de representar intereses propios, de ellos mismos, de sus clientes y de una clase explotadora, representasen á los pueblos que, mediante el encasillado oficial, parecen elegirlos y á las veces por inconciencia ó indiferencia los elegían, podrían oponerse con eficacia á los catalanes. Aunque en este caso no se opondrían á ellos, estoy seguro. Porque los intereses del pueblo castellano y del catalán coinciden en su mayor parte, y coinciden contra los intereses de esa clase que aparece, ficticiamente, representando á Castilla.

Aquí, en Castilla, oigo á cada paso lamentarse á ciertas gentes de la falta de opinión pública, del estado de abatimiento y de modorra. La falta de conciencia política es evidente. Diga lo que quiera el viejo dicho, el caso es que hoy es Cataluña y no Castilla, la que hace y deshace con tremenda rapidez á sus hombres. Hemos visto en pocos años surgir caudillos catalanes, venir como representantes á Cortes prestigios catalanes en quienes su región ponía grandes esperanzas, y hundirse esos caudillos y prestigios con tanta prontitud como surgieron. Y esto es, dígame lo que se quiera, bueno. Esto significa que hay opinión pública. El que la Solidaridad se deshiciere tan rápidamente, aunque no tan teatralmente como se hizo, prueba que hay opinión. Y hasta

la teatralidad catalana, de que tanto hemos hablado, es un exponente de opinión.

En cambio aquí, en Castilla, ni teatro tenemos. Y hay distritos castellanos que vienen apareciendo representados hace años, merced á inercia y á falta de opinión, por un mismo sujeto, excelente amigo de cada uno de sus electores y aun de los que no le votan, pero de ordinario un absoluto insignificante, que como no representa opinión alguna, no opina nada y hasta que es incapaz de opinar. O un señorito que toma el acta—ó la compra—como tomaría una camelia para ponérsela en el ojal de la americana. Y los hay tan elegantes y distinguidos que se pasan una legislatura entera sin parecer por la Cámara de los representantes del país. Hay uno de estos mentecatos que batió el *record* de la elegancia, no yendo siquiera á jurar el cargo. Y el distrito que lo eligiera batió el *record* de la borreguería y de la abyección pública.

Y no sólo en su acción parlamentaria prueba Cataluña que es en ella donde más opinión pública hay. En mi ya no corta carrera de publicista y de orador en actos públicos, he recibido cartas, ya de adhesión, ya de protesta en contra, ya de felicitación, ya de reproche, á seguida de cada uno de mis escritos ó de mis discursos. Pues bien, la mayor parte de esas cartas me han llegado de Cataluña, y hasta cuando para nada me había referido á ella, sino que trataba de problemas de común interés español.

No he ahorrado nunca mis censuras á Cataluña y á los catalanes, cuando he creído deber dirigírselas; más he de decir, en honor de la verdad, que me las han escuchado, no ya con respeto, sino con una cierta simpatía, y que me las han discutido con una serenidad de juicio que contrasta con la idea vulgar que de ellos suele por estas tierras formarse. Es decir, la idea que algunos quieren que nos formemos.

De los varios hombres públicos que han desfilado en estos últimos años por esta ciudad de Salamanca para hablarnos de problemas nacionales, y entre esos hombres se han contado algunos ex ministros—lo que es el colmo de la graduación para muchas gentes—ninguno, creo, ha producido más honda impresión en este público—y cuidado que no peca de impresionable—que la que produjo Cambó. Sonaba aquello más á verdad, sentíase que había tras de él una opinión pública. A mí, personalmente, me parecieron sofismas algunas de las cosas muy bien dichas por haber estado muy bien pensadas antes, que Cambó nos dijo, pero no sofismas individuales ni de clase, sino sofismas populares, expresión del sentir de un pueblo, ó cuando menos de la parte del pueblo que tiene conciencia de su sentir.

Sé de un diputado catalán pobre, de un maestro de escuela, de Marcelino Domingo, en fin, que logró su acta sin más que su palabra, fuera del encasillado, fuera de combinaciones. Esa y no otra es la fuerza. Y cuando quiera que Marce-

lino Domingo y los que como él representan una opinión pública se levanten, llevarán más fuerza, mucha más fuerza, aunque sean menos, que la mesnada de señoritos ociosos que deben su representación, ó al Ministerio de la Gobernación, ó á su dinero, ó á la inercia y modorra de los pueblos. Cuando no que muchos de estos pueblos eligen con toda lógica para representar su inconciencia ó su modorra á un inconciente ó á un modorro. Hay quien lleva genuinamente la representación de la insignificancia pública.

MIGUEL DE UNAMUNO.

(De *Nuevo Mundo*.)

INFORMACIÓ

Es nostre desig que aquesta secció de nostra Revista constitueixi l' historial de la vida olotina en totes ses manifestacions. Ens proposem registrar en aquest lloc tots els fets i divulgar tots els propòsits, dels que nosaltres tinguem esment, que afectin a la vida pública de nostra Ciutat; però perquè aquesta voluntat pugui veures realitzada serà indispensable la cooperació de les corporacions i encarregats de les distintes manifestacions de l' activitat olotina. Tota entitat o ciutadà que tingui interès o voluntat de que un fet qualsevol quedi registrat en aquesta secció de VIDA OLOTINA, s' haurà de prevenir donant-nos-en avís per escrit, car del contrari és exposat a que nosaltres l' ignorem i deixem de registrar-lo. Aquets escrits poden consistir en simples notes sense necessitat de firmá si be que, per a millor garantia d' autenticitat, han de portar, les procedents de entitats, el segell o timbre oficial de l' institució respectiva.

Apareixent nostra Revista els primer i tercer diumenge de cada mes, publicarem en l'edició del tercer diumenge tot lo ocorregut des de el dia 1 al 15 del mes en curs, i en l'edició del primer diumenge lo corresponent a la segona meitat del mes anterior.

MUNICIPAL

La sessió del dia 5 del corrent fou de segona convocatoria. I s' acordá: a petició del senyor Roca, metje municipal, nomenar al senyor Mir per el reconeixement dels quintos del present reemplás; aprovar els comptes examinats per les Comissions; aprovar un informe de la Comissió de Foment concedintse l' alumbrat necessari al local de la Creu Roja.

Passar: a Hisenda per el seu informe l' escrit de Foment acompanyant una relació dels gastos del Pabelló sanitari; a Foment, una sollicitud del senyor Mas, demanant l' aprovació d' un plá-nol; a Hisenda, la sollicitud del senyor Agustí,

referent a la aplicació de Tarifes per Espectacles Públics; a la Comissió de Consums, altre sollicitud dels PP. Caputxins demanant se renovi el contracte que avans tenien per el pago de drets de consums.

La sessió del dia 10 fou de primera convocatoria i en la mateixa se llegí i aprová l' estat de recaudació del mes passat.

També s' aprová la distribució de fondos per el mes de Maig.

De Reemplás, se feu el nomenament de pares i minyons que han de declarar en els expedients de lliurement legal del servei.

Se llegí un comunicat de la Junta de la Minerva convidant al Ajuntament a les Quaranta Hores Solemnes acordant-se assistir-hi com els demés anys.

També se llegí un informe del Sr. Arquitecte sobre el plá-nol de la Sra. Arimany, essent rebutjat per unanimitat.

De la Comissió Central una proposició encaminada a crear una plassa de fuster municipal, fou aprovada.

S' acordá passar a Foment una sollicitud del Sr. Gassiot demanant se li condonin els arbitrís sobre edificació, per a compensar certa indemnissació.

CORPORATIVA

—Amb la solemnitat acostumada el seminari de Ntra. Sra. del Collell, ha celebrat la festa de St. Tomás d' Aquino.

En el VII Certamen Literari Catequístic organitzat per dit Seminari ha obtingut un premi Mn. Martíria Peralta, i accésits el Rvnt. P. Josep Puig, Reverent Josep Burch, D. Rafel Estartús i D. Joaquim Alemany.

—Aprofitant l' excursió que organitzen alguns naturalistes barcelonins a n'aquesta regió volcánica, l' eminent Dr. Faura que 'n formarà part, donará una conferencia a invitació d' alguns aficionats de casa nostra.

—Ha pres possessió del càrrec de vis-president de la Junta del Museu Biblioteca Mn. Josep Gelabert, per a ocupar la vacant que quedá per la mort del malaguanyat artista D. Josep Berga i Boix. També prengué possessió del càrrec del vocal de la mateixa, que li correspon per dret propi com a director de l' Escola de Belles Arts, D. Ivo Pascual.

REL-LIGIOSA

En nostra Iglesia Parroquial han tingut lloc les predicacions quaresmals amb força concurrència, principalment els diumenges.

—Aquesta setmana s' ha celebrat en nostre parroquia la Comunió general de nois i noies ordenada

per el M. I. Sr. Vicari Capitular, en 11 de Febrer últim, per a esser celebrada dintre el temps pasqual, i independentment de la Comunió Solemne que tindrà lloc aquest any el dia 11 d' Abril.

Dita Comunió general ha sigut precedida per un triduu de preparació organitzant amb el carinyo i cura amb que's tracta en nostra Parroquia tot lo referent als petitets.

—Demà comensaran les *Quaranta Hores Solemnes*, en que figuren els tradicionals deseners i deseneres i constitueixen una de les típiques solemnitats religioses populars de nostre ciutat.

DE BELLES ARTS

Dissapte passat a la secció major del natural de l' Escola de Belles Arts el seu director D. Ivo Pascual, llegí a n'els deixebles d' aquella secció el plan pedagògic que creu portar a la pràctica durant el directori de dita Escola.

Tenim entés que el seu treball a més d' agradar moltíssim per la composició literaria, deixà també a llurs deixebles desitjosos de profit per ses noves orientacions d'ensenyança.

—En la pàgina artística de la *Veu* del dilluns darrer tingüerem la satisfacció de veure unes reproduccions de las fotografies del bocet del monument que fou encomanat a nostre compatrici Josep Clará, el qual ha de construirse a Palma en glorificació del gran filòsof Ramón Llull. L' obra d' en Clará ha sigut ja presentada a la comissió del monument i com era d' esperar ha tingut una admirable rebuda pels qui l'encomanaren i pels intel·ligents que l'han vista.

—Per aquets dies estava anunciada en el Saló Parés de Barcelona l'exposició dels del *Saló de les Arts i els Artistes*. Entre 's expositors hi figuren particulars amics nostres com en Francisco Vayreda i en Ivo Pascual, director de nostre escola de Bellas Arts.

Pel remarcable interès que desde 'l dia d'aquesta manifestació, desperta entre el element artístic Bar-

celoní, és de creure un exit tal com nosaltres desitjem.

D'ESPECTACLES

Durant la quinzena pasada en el «Centro Obrero» s'hi representà «El Mas Perdut», «Un ull de la cara» "La Pubilla de Caixás" i "Com venen les coses".

—En el "Centre Catòlic" hi han tingut lloc les acostumades sessions de cinematògraf, projectant-se escollides pel·lícules.

—En el "Ateneo Obrero" hi tingué lloc el diumenge, dia 14, la representació de "Flors i Violes" i "Les orelles de Don Pau".

—En el teatre "Ideal Park" s'hi han presentat com a nombres de varietats els *Hermanos Cartegeneros*, parella de ball, i 'l duetto *Flor-Borrás* que cantà escullits fragments de conegudes obres líriques teatrals. Ademés s'han projectat triats programes de pel·lícules.

Per a la festivitat de St. Josep i avui, amb part del producte a benefici de "La Caritat" s'anuncià la presentació de la companyia catalana que dirigeix D. Joan Santacana, ponant-se en escena divendres "La Mare Eterna" i "Dissapte de Gloria" en la sessió de la tarda, i a la nit "L'Estudiant Insòlit" i "Pare i padri".

Per avui están anunciades les obres "L'Escorsó" i "La tornada del Titó" per a la tarda, i per a la nit "Espectres" i "Genit i figura".

Avís de l' Administració

A fi d' evitar omisions involuntaries VIDA OLOTINA sols serà portada a domicili als senyors suscriptors.

Els que no hagin avisat a l' Administració (Civillers 16, Tipografia Alzamora) inscribintse com a suscriptors, podran adquirir la Revista comprantla als venedors, pró estimarem que tots els que sentin algun interès per VIDA OLOTINA se suscriguin per esser aquesta la millor forma d' afavorir-la.

Estat comparatiu de Climatologia d'Olot en la primera quinzena de Març dels anys 1914 i 1915

1914 dies	Pressió atmosférica		Temperatura a la sombra		Aigua caiguda	OBSERVACIONS		1915 dies	Pressió atmosférica		Temperatura a la sombra		Aigua caiguda	OBSERVACIONS
	9 m.	9 n.	minima	maxima					9 m.	9 n.	minima	maxima		
1	729	729	0	16			1	730	727	0	15			Gelada
2	728	728	1	11			2	728	730	2	16			Roineig
3	728	729	1	9	2'6	Pluja calamarsa Glassada	3	730	730	4	17	0'0		
4	730	731	0	14			4	731	732	2	11			Pluja
5	731	730	3	17			5	733	734	1	16	2'0		
6	729	728	2	15			6	733	731	3	19			
7	728	728	5	19			7	727	724	3	16			
8	729	727	5	19			8	722	722	3	12	0'9		Roineig.—Llampagueig
9	727	727	7	21			9	722	724	-2	11			Vent fort.—Glassada
10	722	723	12	16		Vent fort.—Pluja	10	724	728	-4	10			
11	726	728	3	14	19'2		11	728	727	0	16			Gelada
12	733	733	-1	18		Glassada	12	727	729	-3	13			Glassada
13	734	734	1	21			13	732	731	0	16			Gelada
14	732	732	2	20		Pluja.— Calamarsa	14	729	728	-2	19			Glassada
15	734	734	2	14	2'6		15	728	731	0	18			Gelada